

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. JUDr. Soňou Panuškovou, advokátkou, se sídlem Bavorova 26, Strakonice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o žalobě proti usnesení žalované ze dne 10. 7. 2012, č. j. 460 125 427/315-OL, vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 16 Ad 43/2012, o návrhu žalobce na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Návrh žalobce na přikázání věci jinému soudu **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 7. 9. 2012 napadl žalobce usnesení žalované ze dne 10. 7. 2012, č. j. 460 125 427/315-OL, jímž žalovaná z důvodu zpětvzetí zastavila řízení o námitkách žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2012, č. 460 125 427, o zamítnutí žádosti o invalidní důchod.

Věcně a místně příslušný Krajský soud v Plzni ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 5. 6. 2013, č. j. 16 Ad 43/2012 - 119, jímž žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost a současně navrhl, aby byla tato věc přidělena jinému krajskému soudu. Poukázal na nesprávný postup své zástupkyně a soudkyně krajského soudu JUDr. Aleny Hocké ve věci předvolání k výsledku svědkyně J. F. Dále zmínil, že jej zástupkyně přesvědčila, aby neuplatňoval námitku podjatosti soudkyně.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. 4 Ads 67/2013, bylo namíste posoudit důvodnost návrhu žalobce na přikázání věci jinému krajskému soudu, který by pokračoval v řízení o zmíněné žalobě.

Podle § 9 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „*Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než*

místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.“

V projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by pro rychlost nebo hospodárnost řízení bylo vhodné přikázat věc jinému soudu, ostatně žalobce nic takového ani netvrdil. Zbývá posoudit, zda skutečnosti uváděné žalobcem lze považovat za jiný důležitý důvod ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „[d]elegace vhodná je výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce, a proto k ní lze přistoupit pouze v těch ojedinělých případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 305/2004, www.nssoud.cz).

Podobně v usnesení ze dne 24. 6. 2004, č. j. Nad 89/2004 - 26, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil: „*Jelikož postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s. vyjadřuje výjimku z ústavně garantované zásady, že nikdo nemůže být odňat svému zákonnému soudci a že příslušnost soudu stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), musí být skutečnosti, které odůvodňují přikázání věci jinému než příslušnému soudu, výjimečné, závažné a objektivní povahy.*“

Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že institut přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je nutno vykládat restriktivně a uplatňovat pouze ve velmi výjimečných případech. Žalobcem uplatněné argumenty, proč by měl věc projednat a rozhodnout jiný soud než místně příslušný Krajský soud v Plzni, Nejvyšší správní soud nepovažoval za dostatečné důvody k tomu, aby převážily význam zásady zákonného soudce a zákonem určenou místní příslušnost soudu.

Žalobce uváděl jako důvod pro přikázání věci jinému soudu především skutečnosti spočívající v postupu krajského soudu v projednávané věci a v přístupu soudkyně, která o věci rozhoduje. Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že právní předpisy poskytují žalobci jiné prostředky ochrany proti nezákonnosti rozhodnutí soudu, než je přikázání věci jinému soudu; ostatně žalobce již dvakrát v tomto řízení podal proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost a Nejvyšší správní soud oběma těmito kasačním stížnostem vyhověl.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podmínky ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. nebyly v projednávané věci naplněny a věc nepřikázal jinému krajskému soudu. Žalobu podanou žalobcem proti shora označenému usnesení žalované tedy projedná a rozhodne o ní věcně a místně příslušný Krajský soud v Plzni.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu